

Arrest

nr. 89 912 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 8 mei 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat R. DANNEELS *loco* advocaat L. DENYS en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 6 oktober 2009 werden verzoekers gehoord nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 27 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 73 202 van 13 januari 2012 werd het beroep van verzoekers tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen en weigerde de Raad opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers.

Op 2 februari 2012 werd ten aanzien van elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 10 februari 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 24 februari 2012 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 maart 2012 werd de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 februari 2012 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 19 maart 2012 werd de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 23 april 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 24 april 2012 werden verzoekers gehoord nopens de aan hun tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 8 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers verwijzen naar de documenten die zij naar aanleiding van hun tweede asielaanvraag hebben neergelegd, zijnde een kopie van een uittreksel van een contract van 14 juli 2003 met Nederlandse vertaling, een kopie van een uittreksel van artikel 24 van de wet over staatsgeheim met Nederlandse vertaling, een kopie van een uittreksel en de Nederlandse vertaling van de federale wet over het verlaten van de Russische Federatie en het binnenkomen van de Russische Federatie en drie foto's van hun woonplaats en hun gezin. Verzoekers stellen dat deze documenten werden aangebracht om het bewijs te leveren dat zij niet naar de Russische Federatie kunnen terugkeren en wijzen er op dat verzoeker in het kader van zijn functie als hoofd van het departement regime-geheimen op de dienst bestuur Federale dienst controle drugszaken er zich toe verbonden had het land niet te verlaten. Verzoeker stelt dat van dit contract in 2003 slechts twee exemplaren werden opgesteld, één dat in zijn persoonlijk dossier werd bewaard en één dat werd bewaard in de afdeling van de staatsgeheimbescherming. Verzoeker benadrukt dat hij nooit een kopie ontving van dit contract waardoor niet kan worden verwacht dat hij de precieze inhoud van dit contract kende bij zijn vlucht oftewel zes jaar nadien. Ook zo stelt verzoeker dat van hem niet kan verwacht worden dat hij de precieze inhoud van de wetten inzake het staatsgeheim en het verlaten van de Russische Federatie kan weergeven zonder dat hij in het bezit is van deze wetteksten. Verzoeker stelt dat hij na het arrest van de Raad bij zichzelf ten rade ging welke andere elementen hij kon overmaken aan de asielinstanties ter staving van zijn asielmotieven. Zo contacteerde hij een ex-collega, politieagent die recent een hogere functie verkreeg, met de vraag het contract inzake de geheimhoudingsplicht en het verbod de Russische federatie te verlaten onopgemerkt uit het archief te halen. Verzoeker stelt dat hij dit contract pas via e-mail op 17 maart 2012 ontving en derhalve niet eerder kon voorleggen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door hem niet te ondervragen over de datum en de wijze waarop hij dit stuk heeft verkregen en stelt dat de motivering niet correct is waar wordt overwogen dat hij dit stuk eerder had kunnen tonen. Verzoeker voert aan dat hij een nieuw bewijs heeft aangebracht en dat het begrip 'nieuw gegeven' soepel dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker benadrukt dat hij een nieuw vluchtmotief inroept, met name republiekvlucht. Verzoeker stelt dat de

verwerende partij zich in het kader van de tweede asielaanvraag dient te beperken tot het nagaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen, zonder dat zij zich mag uitspreken over de draagwijdte van deze gegevens. Tevens stelt verzoeker dat de bewijslast vrij is in de asielmaterie en dat de verwerende partij de documenten aldus niet kon weigeren in overweging te nemen omdat het kopies betreffen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de meervoudige asielaanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de meervoudige asielaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De elementen die verzoekers in hun tweede asielaanvraag hebben aangebracht, zijn eventueel nieuw in de zin dat zij deze nog niet eerder ter kennis hebben gebracht, maar anderzijds blijkt niet dat zij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag. In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een

onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

Wat betreft de aangebrachte documenten overweegt de verwerende partij dat verzoekers deze eerder hadden kunnen aanbrengen en dat een kopie niet op een adequate wijze kan beoordeeld worden omdat de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan, alsook dat verzoekers voortbouwen op hun initiële vluchtmotieven, dat van hen verwacht kan worden dat zij alle relevante gegevens over hun vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar voor brengen en dat de documenten niet van die aard zijn dat ze de eerste beslissing van de commissaris-generaal kunnen ombuigen.

Gelet op de datum van de aangebrachte stukken kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar deze stelt dat verzoekers ze eerder hadden kunnen bijbrengen. Het betreffen geen feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat verzoeker slechts een kopie van zijn contract na het afsluiten van de laatste asielaanvraag zou hebben kunnen verkrijgen, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal verzoekers tewerkstelling nooit in vraag heeft gesteld, doch zijn asielrelaas heeft afgewezen omdat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn vluchtrelaas, omdat hij niet heeft aangetoond dat hij geen bescherming zou kunnen genieten van de autoriteiten en ook op dit punt weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, alsook omdat zijn problemen te maken hebben met privépersonen en van plaatselijke aard zijn en hij niet aantoont dat ze zich niet elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen. Aldus kan de verwerende partij worden gevolgd waar ze de relevantie van de voorgelegde documenten betwist. Zoals eerder aangegeven komt het wel degelijk aan de verwerende partij toe om *prima facie*, aan de hand van de eerste beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de bewijswaarde van de aangebrachte documenten te onderzoeken teneinde te kunnen oordelen of de aangebrachte stukken een "ernstige aanwijzing" omvatten.

Waar verzoeker nu stelt dat hij een nieuw vluchtmotief inroept, met name dat hij niet kan terugkeren naar de Russische Federatie omwille van zijn functie en de daaraan gekoppelde verbintenis om het land niet te verlaten, dient zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing aangeeft te worden vastgesteld dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij alle relevante gegevens over zijn vluchtmotieven zo gedetailleerd en volledig mogelijk naar voor brengt en dat verzoeker dit gegeven eerder had kunnen aanbrengen. Zelfs al had verzoeker geen kopie van zijn contract en kent hij niet de precieze inhoud van wetteksten, kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker die deel uitmaakte van de veiligheidsdiensten en toegang had tot staatsgeheimen, van dit gegeven niet op de hoogte was. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat dit een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Waar verzoekers aangeven dat het aan de verwerende partij niet toekomt om de bewijswaarde van een kopie te bepalen en dat aan een kopie niet alle bewijswaarde kan worden ontnomen, stelt de Raad dat verzoekers' betoog er niet toe doet aangezien dit slechts betrekking heeft op een overtollig motief, aangezien de overige motieven reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen niet zouden zijn gebaseerd op afdoende motieven of dat de bestreden beslissingen het begrip 'nieuw element' in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verkeerd zou hebben geïnterpreteerd of toegepast. Noch een

schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekers ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden achten omdat zij niet verder werden ondervraagd over de datum van de stukken en de manier waarop zij de stukken hebben aangebracht, wijst de Raad er op dat verzoekers een meervoudige asielaanvraag indienen en aldus aan de verwerende partij om een verblijf verzoeken. Dit is een gunstmaatregel. Verzoekers werden verhoord naar aanleiding van deze meervoudige asielaanvraag en aldus was het hun verantwoordelijkheid om zo gedetailleerd en volledig mogelijk alle relevante informatie aan de verwerende partij over te maken. In het kader van hun verhoor hebben verzoekers alleszins de kans gehad om uiteen te zetten hoe zij de documenten hadden verkregen. Het feit dat zij het niet nodig achtten om dit te doen, kunnen zij nu niet aanwenden om deze verantwoordelijkheid af te wentelen op de verwerende partij. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU